

Framtid för Amerika och den 18 juli 2020 – Nummer sex

Fanan

Jeff Pippenger

2023-09-23

Och efter tre och en halv dag kom livsande från Gud in i dem, och de stod på sina fötter; och stor fruktan föll över dem som såg dem. Och de hörde en stark röst från himlen som sade till dem: Kom hit upp. Och de for upp till himlen i ett moln; och deras fiender såg dem. Uppenbarelsboken 11:11, 12.

Efter att ha blivit nedtrampade på gatan tar Elia och Mose emot Hjälparen, och därefter står de på sina fötter. Hesekiels dal med ben hör först ett dån och upplever sedan en skakning, men de var fortfarande utan andedräkt.

Då profeterade jag såsom jag hade blivit befalld; och medan jag profeterade, hördes ett dån, och se, en skakning uppstod, och benen fogades samman, ben till ben. Och när jag såg efter, se, då kom senor och kött på dem, och huden täckte dem ovanpå; men det fanns ingen ande i dem. Hesekiel 37:7, 8.

När kropparna har återupprättats hör de de fyra vindarnas budskap.

Då sade han till mig: Profetera till vinden, profetera, du människobarn, och säg till vinden: Så säger Herren Gud: Kom från de fyra vindarna, du ande, och blås på dessa slagna, så att de får liv. Och jag profeterade såsom han hade befallt mig, och anden kom in i dem, och de fick liv och reste sig upp på sina fötter, en övermåttan stor här. Hesekiel 37:9, 10.

Alla profeterna utpekar världens ände, och därför skapar avsnittet i Hesekiel ett dilemma för dem som önskar undvika budskapet från de två profeterna i Uppenbarelsboken elva. För dem som vill förkasta budskapet är naturligtvis den enklaste lögn de kan intala sig själva att Uppenbarelsboken elva endast är historia som representerar Franska revolutionen och inte har någon tillämpning på världens ände. Men om du godtar premissen att även Uppenbarelsboken elva utpekar världens ände, då måste du förena detta med det faktum att den mäktiga härskaran vid världens ände, som framför den tredje ängelns budskap i ett högt rop, identifieras som död och uppväckt innan den reser sig som Guds här.

Då sade han till mig: Du människobarn, dessa ben är hela Israels hus. Se, de säger: Våra ben är förtorkade, och vårt hopp är ute; vi är avskurna. Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren Gud: Se, mitt folk, jag skall öppna era gravar och låta er komma upp ur era gravar och föra er in i Israels land. Och ni skall inse att jag är Herren, när jag har öppnat era gravar, mitt folk, och fört er upp ur era gravar. Och jag skall lägga min Ande i er, och ni skall leva, och jag skall låta er bo i ert eget land. Då skall ni inse att jag, Herren, har talat det och fullbordat det, säger Herren. Hesekiel 37:11–14.

Kristus for upp till himlen med ett moln, och Han återvänder med moln, och molnen representerar änglar. Mose och Elia far upp till himlen i ett moln som representerar den tredje ängelns budskap, vilket flyger mitt på himlen vid söndagslagen i Förenta staterna. Mose och Elia far upp till himlen vid söndagslagen i samband med ett budskap om islam.

Jesaja identifierar många av de sanningar som är förbundna med denna historia, och detta i just det avsnitt som Jesus hänvisade till för att identifiera sitt verk. Han använde profeterna Elia och Elisa som exempel på att ett profetiskt budskap inte tas emot av de egna landsmännen, och detta väckte omedelbart vrede hos dem i församlingen i Nasaret, så att de sökte döda honom.

Herrens, Guds, Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, att utropa frihet för de fångna och öppnande av fängelset för dem som är bundna; att förkunna ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud; att trösta alla sörjande; att ge dem som sörjer i Sion huvudprydnad i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, lovsångens klädnad i stället för modlöshetens ande; så att de må kallas rättfärdighetens terebinter, en Herrens plantering, för att han må bli förhärligad. Och de skall bygga upp de gamla ruinerna, de skall åter resa upp forna ödemarker, och de skall återställa de ödelagda städerna, många släktleds förödelse. Främlingar skall stå och vakta era hjordar, och utlänningars söner skall vara era åkermän och era vingårdsarbetare. Men ni skall kallas Herrens präster; man skall nämna er vår Guds tjänare. Ni skall äta hednafolkens rikedomar, och över deras härlighet skall ni berömma er. I stället för er skam skall ni få dubbelt, och i stället för vanära skall de jubla över sin del; därför skall de i sitt land besitta dubbelt; evig glädje skall tillhöra dem. Ty jag, Herren, älskar rätten, jag hatar rov i samband med brännoffer; och jag skall ge dem deras lön i trofasthet, och jag skall sluta ett evigt förbund med dem. Och deras avkomma skall vara känd bland hednafolken, och deras efterkommande bland folken; alla som ser dem skall erkänna dem, att de är den avkomma som Herren har välsignat. Jag skall storligen glädja mig i Herren, min själ skall fröjda sig i min Gud; ty han har klätt mig i frälsningens kläder, han har höljt mig i rättfärdighetens mantel, såsom en brudgum pryder sig med huvudprydnad, och såsom en brud smyckar sig med sina juveler. Ty såsom jorden låter sin knopp skjuta upp, och såsom trädgården låter det som blivit sått i den spira upp, så skall Herren Gud låta rättfärdighet och lovprisning spira upp inför alla folk.

För Sions skull vill jag inte tiga, och för Jerusalems skull vill jag inte unna mig någon ro, förrän dess rättfärdighet går fram som strålgans och dess frälsning som en brinnande fackla. Hednafolken skall se din rättfärdighet och alla kungar din härlighet; och du skall kallas med ett nytt namn, som Herrens mun skall nämna. Du skall också vara en härlighetens krona i Herrens hand och ett konungsligt diadem i din Guds hand. Du skall inte mer kallas Övergiven, och ditt land skall inte mer kallas Ödemark; utan du skall kallas Hefsiba, och ditt land Beula; ty Herren har sin lust i dig, och ditt land skall bli äktaförenat. Ty såsom en ung man äktar en jungfru, så skall dina söner äkta dig; och såsom brudgummen gläder sig över bruden, så skall din Gud glädja sig över dig. På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare, som aldrig skall tiga, varken dag eller natt; ni som åkallar Herren, unna er ingen ro. Och ge honom ingen ro, förrän han upprättar Jerusalem och gör det till en lovsång på jorden. Herren har svurit vid sin högra hand och vid sin styrkas arm: Jag skall sannerligen inte mer ge din säd till föda åt dina fiender,

och främlingarnas söner skall inte dricka ditt vin, det som du har arbetat för. Utan de som har inbärgat det skall äta det och prisa Herren; och de som har samlat in det skall dricka det på min helighets förgårdar. Gå fram, gå fram genom portarna; bered väg för folket; bygg upp, bygg upp landsvägen; rensa bort stenarna; res ett baner för folken. Se, Herren har förkunnat till jordens ände: Säg till dottern Sion: Se, din frälsning kommer; se, hans lön är med honom, och hans verk går framför honom. Och man skall kalla dem Det heliga folket, Herrens återlösta; och du skall kallas Den eftersökta, Staden som inte är övergiven. Jesaja 61:1–62:12.

Herren ingår ett "evigt förbund" med de etthundrafyrtiofyra tusen som tidigare har varit "övergivna", men sedan blir "en stad" som "inte är övergiven". De var "ödelagda" och döda på gatan. Jesaja identifierar dem som "Herrens präster", Herrens "tjänare", "ett heligt folk" och "vaktarna" på Sions murar.

I motsats till dem som glädde sig över deras döda kroppar gläder sig då Gud över dem "såsom brudgummen gläder sig över bruden". Bruden har då gjorts redo. Liksom i löftet till Filadelfia ger Herren dem ett "nytt namn", och Han anger deras namn som "Hefsiba" och "Beula". Hefsiba betyder: min lust står till henne, och Beula betyder: att ingå äktenskap. Herren gifter sig med dem som representeras av Elia och Mose.

Det verk de har fått är att bereda vägen för Kristi andra ankomst genom att predika Kristi och hans rättfärdighets "glada budskap" "ända till världens ände". De har blivit smorda av Hjälparen i Andens utgjutelse och skall därefter lyftas "upp såsom ett baner", när "en stark röst från himlen" säger "till dem: Kom hit upp." De skall då vara såsom "en härlighetens krona" och "ett kungligt diadem" i Herrens hand. Sakarja identifierar samma krona som ett baner, samtidigt som han också förlägger händelsen till tiden för det sena regnet.

Och Herren deras Gud skall frälsa dem på den dagen såsom hjorden av sitt folk; ty de skall vara såsom stenarna i en krona, upplyfta såsom ett baner över hans land. Ty hur stor är inte hans godhet, och hur stor är inte hans skönhet! säd skall göra de unga männen glada, och nytt vin jungfrurna. Bedjen Herren om regn vid tiden för det sena regnet; så skall Herren skapa ljusa moln och ge dem regnskurar, åt var och en gräs på fältet. Sakarja 9:16–10:1.

De skall vara "hans folks hjord", men Herren har en andra hjord som då ännu är i Babylon och som han också skall kalla. Deras verk skall vara att återuppbygga de "gamla" ödeplatserna och "förödelserna" från många generationer. De skall vara dem som återvänder och återupprättar de gamla stigarna som har förkastats och täckts över inom adventismen och utanför adventismen. De skall återvända till de milleritiska grundsanningarna och framlägga dem i deras renhet för den laodiceiska adventismen, och de skall också frambära ett budskap till dem som står utanför adventismen angående de "gamla" sanningarna som är förbundna med Guds lag, särskilt sabbaten. När de gör detta skall de använda många generationers historia för att belysa den nya historien. Deras verk skall äga rum under det sena regnet, när Guds domar går fram över landet. När Herren med sin högra hand lyfter upp dem som ett baner, skall hela världen, som tidigare hade glatt sig över deras döda kroppar som låg på gatan, se baneret och höra vaktarnas varnande basun.

Alla ni världens invånare, ni som bor på jorden, se upp när han reser ett baner på bergen; och när han stöter i en trumpet, hör då. Jesaja 18:3.

I det elfte kapitlet i Uppenbarelseboken, när de som hade glatt sig över deras döda kroppar såg dem resa sig upp, ”föll stor fruktan över dem som såg dem”.

Då skall assyriern falla genom svärd, dock inte genom en mäktig mans; och ett svärd, inte en ringa mans, skall förtära honom. Men han skall fly för svärdet, och hans unga män skall bli slagna med förskräckelse. Och han skall i fruktan fly till sitt fäste, och hans furstar skall förskräckas för baneret, säger Herren, han som har sin eld i Sion och sin ugn i Jerusalem. Jesaja 31:8, 9.

Alla profetens vittnesbörd sammanstrålar i Uppenbarelseboken. Assyrien representerar kungen i norr i Daniel elva vers fyrtio till fyrtiofem, som går mot sitt slut utan att någon hjälper honom. När de etthundrafyrtiofyra tusen, som är Guds väktare, blåser i basunen, kommer hela världen att höra och gripas av fruktan. De som framställs genom de två profeterna ska bli ”smorda” av Hjälparen ”att förkunna glädjebudskap”, vilket är de ”tidender från öster och från norr” som ”oroar” kungen i norr i Daniel kapitel elva vers fyrtiofyra och som markerar början på förföljelsen under söndagslagskrisen. Vid den tiden kommer hedningarna att gensvara på budskapet att gå ut ur Babylon och komma och förena sig med Herrens präster, vilka också framställs som ”ett skott av Isaïs rot”, och därmed identifieras den bibliska metodik som de kommer att använda för att frambära varningsbudskapet till hedningarna.

Och det skall ske på den dagen att en rot från Isai skall stå som ett baner för folken; hedningarna skall söka sig till honom, och hans viloplats skall vara härlig. Och det skall ske på den dagen att Herren för andra gången skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, de som är kvar, från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Shinar och från Hamat och från havets öar. Och han skall resa ett baner för hednafolken och samla Israels fördrivna och föra samman Judas förskingrade från jordens fyra hörn. Jesaja 11:10–12.

Herren samlade sitt folk den 11 september 2001 med det budskap som identifierade islams angrepp som ankomsten av det tredje ve. Herren samlar sitt folk åter en andra gång efter att de har varit döda på gatan. När han gör det identifieras de församlade som ”Israels fördrivna”, ”Judas förskingrade”. De kastades ut på gatorna den 18 juli 2020, men de samlas en andra gång för att vara det baner som samlar Guds andra hjord, som ännu är kvar i Babylon. Samlandet av dem som ännu är i Babylon börjar vid söndagslagen i Förenta staterna, vilken är den andra av de två rösterna i Uppenbarelseboken arton.

Den första insamlingen ägde rum den 11 september 2001, när islam slog till mot Förenta staterna. Såsom det baner som skall insamlas en andra gång framställs de som Isaïs rot, vilket är en symbol som representerar Alfas och Omegas verk och illustrerar slutet på en sak tillsammans med början på en sak. Den första insamlingen utmärktes av ett islamiskt angrepp mot Förenta staterna och illustrerar samt identifierar ett islamiskt angrepp mot Förenta staterna som den andra insamlingen. När Isaïs rot står som ett baner för hedningarna, skall hans ”vila” vara härlig, ty baneret kommer att

leda dem som ännu är i Babylon tillbaka till den bibliska gamla stigen med sjundedagssabbaten och därmed utmärka banerets uppresande för hedningarna vid söndagslagskrisen.

”Fänriken” genomgår först en reningsprocess som har illustrerats i Malaki kapitel tre, de två tempelreningarna av Kristus och naturligtvis liknelsen om de tio jungfrurna vid slutet av den milleritiska rörelsen. Reningsprocessen i början upprepas till punkt och pricka vid slutet och framställs av Jesaja i samband med ett särskilt bord som har uppmärksamats i en bok. Adventismens uppror är det förfälskade bord som framställdes år 1863 för att förkasta och ersätta de två tavlor som omtalas i Habackuks bok kapitel två.

Gå nu och skriv detta inför dem på en tavla och teckna det i en bok, så att det må bevaras för kommande tid, för evigt och alltid: att detta är ett upproriskt folk, lögnaktiga barn, barn som inte vill höra Herrens lag; som säger till siarna: ”Ni skall inte se”, och till profeterna: ”Profetera inte för oss det som är rätt, tala till oss lena ord, profetera bedrägliga ting. Vik av från vägen, lämna stigen, låt Israels Helige försvinna ur vår åsyn.” Därför säger Israels Helige så: Eftersom ni föraktar detta ord och förtröstar på förtryck och förvändhet och stöder er på sådant, därför skall denna missgärning för er bli som en spricka, färdig att falla, utbuktande i en hög mur, vars sammanstörtande kommer plötsligt, i ett ögonblick. Och han skall krossa den såsom man krossar krukmakarens kärl, så att det slås i stycken; han skall inte skona, så att man bland dess spillror inte skall finna en skärva att ta eld med från härden eller att ösa vatten med ur brunnen. Ty så säger Herren Gud, Israels Helige: Genom omvändelse och stillhet skall ni bli frälsta; i ro och förtröstan skall er styrka vara. Men ni ville inte. Ni sade: ”Nej, på hästar skall vi fly”; därför skall ni fly. Och: ”På snabba hästar skall vi rida”; därför skall de som förföljer er vara snabba. Tusen skall fly för en endas hotelse, för fems hotelse skall ni fly, till dess ni är kvar såsom en stång på toppen av ett berg och såsom ett baner på en höjd. Därför skall Herren dröja, för att han må vara er nådig, och därför skall han upphöjas, för att han må förbarma sig över er; ty Herren är en domens Gud. Saliga är alla de som väntar på honom. Ty folket skall bo på Sion, i Jerusalem; du skall inte mer gråta. Han skall sannerligen vara dig nådig när du ropar; så snart han hör, skall han svara dig. Jesaja 30:8–19.

År 1863 inledde adventismen processen att förkasta William Millers profetiska budskap, såsom det framställs på Habackuks två heliga tavlor. Jesus åskådliggör slutet genom början. I detta avsnitt representerar upprorsmännen vid adventismens början också upprorsmännen vid adventismens slut. I båda fallen utgör upprорот ett förkastande av den profetiska budskapet och metodologin i respektive historia, när de säger till ”siarna”: ”Sen inte”; och till profeterna: ”Profetera inte för oss det som är rätt, tala till oss lena ord, profetera villfarelser.”

De beslutar också att lämna vägen när de förkunnar: ”Viken av från vägen, träd åt sidan från stigen, låten Israels Helige upphöra att vara inför oss.” De rättfärdigas stig är de ”gamla stigarna” i Jeremia kapitel sex, verserna sexton och sjutton. Rebellerna beslutar att inte vandra i de grundläggande sanningarna eller att hörsamma basunens ljud, som ljuds av de väktare som har blivit upphöjda och som representerar den milleritiska rörelsen och Future for America-rörelsen.

Så säger Herren: Stå på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen är, och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: Vi vill inte vandra

på den. Jag satte också väktare över er och sade: Hör på basunens ljud. Men de sade: Vi vill inte höra. Hör därför, ni folk, och lär känna, du församling, vad som finns bland dem. Hör, du jord: se, jag skall låta olycka komma över detta folk, frukten av deras tankar, därför att de inte har lyssnat till mina ord, inte heller till min lag, utan förkastat den. Jeremia 6:16–19.

Upprorsmakarnas vägran att vandra på de gamla stigarna framställs också som deras önskan att ”låta Israels Helige upphöra inför dem” och utgör ett avvisande av Midnattsropets budskap, vilket är grundat på att Alfa och Omega illustrerar adventismens slut genom dess början.

”Bakom dem, vid stigens början, var ett klart ljus uppsatt, vilket en ängel sade mig var ’midnattsropet’. Detta ljus lyste längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

”Om de höll sina blickar fästa på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att staden låg mycket långt borta och att de hade väntat att redan ha kommit in i den. Då uppmuntrade Jesus dem genom att lyfta sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som svepte över adventskarans led, och de ropade: ’Halleluja!’ Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade och lämnade deras fötter i fullständigt mörker, och de snubblade och förlorade märket och Jesus ur sikte och föll av stigen ned i den mörka och ogudaktiga världen nedanför.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Den reningsprocess som representeras av Midnattsropet frambringar två klasser av tillbedjare, och i Jesaja kapitel trettio framställs de fåvitska jungfrurnas brist på olja som en oförmåga att hämta vatten eller eld, vilka båda är symboler för Hjälparen, när Jesaja skriver: ”dess sammanstörtande kommer plötsligt, på ett ögonblick. Och han skall krossa det såsom krukmakarens kärl krossas i stycken; han skall inte skona, så att man bland dess skärvor inte skall finna en skärva att ta eld från härden med eller att ösa upp vatten ur brunnen med.” Deras dom kommer ”plötsligt” såsom det framställs genom ropet vid midnatt, när de då finner att det är för sent att få tag på oljan. Elden och vattnet i Jesajas vittnesbörd är helt enkelt en annan framställning av oljan i liknelsen om de tio jungfrurna. Olja, vatten och eld representerar karaktären; de representerar budskapet och även Hjälparens närvaro. Ingen av dessa symboler kan erhållas när domen över de tio jungfrurna ”kommer plötsligt, på ett ögonblick.” Då är det för sent.

Den enda tryggheten finns i att ”vända om”, vilket är det löfte som gavs till Jeremia när han representerade dem som blev besvikna vid den första besvikelsen. Om Guds folk ville vända om till Honom, skulle Han vända tillbaka till dem, men de upproriska vägrar, och det ljus som upplyste stigen slocknade. Ljuset i begynnelsen var Midnattsropet, och vägen framåt upplystes av Kristi härliga högra arm ända in i evigheten. Kristus var framför dem på stigen, och ljuset bakom måste vara samma ljus, ty Kristus framställer stigens slut med stigens början. Midnattsropet var och är den närvarande sanningen.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den

har en särskild tillämpning för denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta att vara den nuvarande sanningen intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

En önskan att få den Helige att upphöra att vara inför dem är ett förkastande inte bara av Kristus, utan av Kristus som Alfa och Omega. Det är ett förkastande av Midnattsropsbudskapet. Midnattsropsbudskapet i adventismens början var en rättelse av den misslyckade förutsägelsen.

Rebellerna förkastade de ”gamla stigarna” och upprättade ett förfalskat ”bord”, skilt från de rättfärdiga såsom dessa framställdes i Millerit rörelsens uppfyllelse av Midnattsropet. Då flydde ”ett tusen” ”för en endas tillrättavisning”, och rörelsen gick plötsligt från femtio tusen ned till femtio. De flydde på grund av den ”tillrättavisning” som kom från de ”fem” visa jungfrurna, vilka sade dem att de inte hade någon olja att dela med sig av, och att de måste gå och köpa sin egen olja. Åtskillnaden mellan de oförståndiga och de visa lämnade de visa jungfrurna ”såsom ett banér på en bergstopp och såsom ett fälttecken på en höjd”. De oförståndiga jungfrurnas uppror den 22 oktober 1844 åskådliggjorde upproret år 1863, ty den 22 oktober 1844 var början på de nitton år som representerar slutet på de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. Vi har mer att säga om detta ämne, men upproret år 1844 förebildade upproret år 1863 och markerar den tidpunkt då det förfalskade bordet upprättades.

Den fruktan som de fåvitska jungfrurna erfar är den fruktan som framställs när de visa jungfrurna åter förs till liv och står upp på sina fötter. Då är det för sent att återvända från besvikelsen den 18 juli 2020, och det nästa som sker är himmelfärden upp till himlen som äger rum vid söndagslagen. Det är då som en stor jordbävning äger rum.

Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden föll, och i jordbävningen dödades sju tusen människor; och de övriga blev förskräckta och gav ära åt himlens Gud. Det andra veropet är förbi; och se, det tredje veropet kommer snart. Uppenbarelseboken 11:13, 14.

Uppenbarelseboken kapitel elva visar att under den franska revolutionen föll en tiondel av staden, och i den historien störtades nationen Frankrike, en nation som bestod av två profetiska horn och framställdes som Sodom och Egypten. Frankrikes två horn är en förebild för Förenta staternas två horn.

Frankrike var profetiskt sett ett av de tio riken som representerar det hedniska Rom i Daniel sju, och därför föll en tiondel av riket (staden). Av de tio horn i Daniel sju som slutligen satte påvedömet på jordens tron år 538 var Frankrike i själva verket det främsta riket som upprättade påvedömet. Som en av de tio makterna i Daniel sju förebildar Frankrike rollen hos det tvåhornade jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton. Förenta staterna utför samma verk för påvedömet i slutet som Frankrike gjorde i början. Förenta staterna är den främsta makten bland de tio kungar som representerar Förenta nationerna, och det faller vid jordbävningen i samband med söndagslagen. Vi kommer att behandla dessa verser utförligare i nästa artikel.

En av denna artikels huvudfrågor är att den utgör ett budskap som reser Guds folk upp på deras fötter, ty Hjälparen som reser dem upp på deras fötter representerar oljan, vilken inte endast representerar den Helige Ande utan också de budskap som Gud sänder till sitt folk. Budskapet i Uppenbarelseboken elva, som reser Mose och Elia upp på deras fötter, representeras också genom det löfte som gavs åt Jeremia.

Därför säger Herren så: Om du vänder om, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du skiljer det dyrbara från det ovärdiga, skall du vara såsom min mun. De må vända om till dig, men du skall inte vända om till dem. Och jag skall göra dig för detta folk till en befäst mur av koppar; och de skall strida mot dig, men de skall inte få överhand över dig; ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger Herren. Och jag skall rädda dig ur de ogudaktigas hand, och jag skall återlösa dig ur de våldsammans hand. Jeremia 15:19–21.

Jesaja hade framfört samma vädjan när han sade: ”Ty så säger Herren, Herren, Israels Helige: Genom omvändelse och stillhet skolen I bliva frälsta.” Jesaja tillade att denna ”omvändelse” stod i samband med liknelsens dröjsmålstid, ty han skrev: ”Därför skall Herren dröja, för att han må vara eder nådig, och därför skall han upphöja sig, för att han må förbarma sig över eder; ty Herren är en domens Gud: saliga äro alla de som bida efter honom.”

Privilegiet att vara Guds ”mun”, såsom Jeremia identifierade det, är privilegiet att tala för Gud vid den tid då Förenta staterna ”talar såsom en drake”. De ord som då kommer att uttalas av Guds folk är varningen mot det påvliga vilddjurets märke. Att få del i den härliga rörelsen förutsätter att vi återvänder.

Om du vill vända om, Israel, säger Herren, så vänd om till mig; och om du avlägsnar dina styggelser ur min åsyn, då skall du inte drivas bort. Och du skall svärja: Så sant Herren lever, i sanning, i rätt och i rättfärdighet; och folken skall välsigna sig i honom, och i honom skall de berömma sig. Ty så säger Herren till Juda män och till Jerusalem: Bryt upp er obrukade jord och så inte bland törnen. Omskär er åt Herren och ta bort ert hjärtas förhud, ni Juda män och Jerusalems invånare, så att inte min vrede bryter fram som eld och brinner så att ingen kan släcka den, för era gärningars onskas skull. Förkunna detta i Juda och låt det höras i Jerusalem; och säg: Blås i basunen i landet; ropa högt, samla er och säg: Forsamla er, och låt oss gå in i de befästa städerna. Res upp baneret mot Sion; dra er undan, dröj inte; ty jag skall låta olycka komma från norr, och stor förödelse. Lejonet har stigit upp ur sitt snår, och hednafolkens fördärvare är på väg; han har gått ut från sin plats för att göra ditt land öde, och dina städer skall bli ödelagda, utan invånare. Jeremia 4:1–7.

Men Herrens Ande kom över Gideon, och han stötte i basunen; och Abieser samlades efter honom. Och han sände budbärare genom hela Manasse, som också samlades efter honom; och han sände budbärare till Aser och till Sebulon och till Naftali; och de drog upp för att möta dem. Domarboken 6:34, 35.